

บทนำ

ฉันนั่งมองรูปถ่าย ซึ่งเคลือบพลาสติกใสในมือหนึ่งนาน มันคือภาพของหนุ่มสาวคู่หนึ่งซึ่งหันหลังกลับมามองกล้อง ผู้ชายในรูปสวมชุดสูทสีดำ ผมของเขาแต่งทรงให้ดูเรียบร้อยกว่าปกติ ฉันยังจำได้ด้วยว่า วันนั้นเขาใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวและผูกเนคไทสีน้ำตาลแดง มือข้างขวาถือปริญญาบัตรที่ได้รับแจกเป็นคนแรกของรุ่น ส่วนผู้หญิงในรูปคือตัวฉันเอง แต่งกายในชุดสูททางเกงสีดำ รวบผมหางม้าต่ำๆ ให้ดูเรียบร้อยเช่นกัน มือข้างซ้ายถือปริญญาบัตรและดอกไม้ช่อหนึ่ง สีหน้าหงงของเราทั้งคู่บอกให้รู้ว่าถูกถ่ายภาพไว้โดยไม่ทันตั้งตัว

มือข้างหนึ่งของเขาจับมือข้างที่ว่างเปล่าของฉัน ฉากหลังของภาพคือหอประชุมของมหาวิทยาลัยที่พวกเราเพิ่งออกมาหลังจากเสร็จพิธีจบการศึกษา นี่เป็นเหตุการณ์เมื่อปีที่แล้วในช่วงประมาณปลายเดือนมีนาคม ฤดูใบไม้ผลิเริ่มมาเยือน อากาศกำลังเย็นสบาย ต้นซากุระผลิดอกสีขาวอมชมพูระเรื่อ บานสะพรั่งอยู่เบื้องหลังศิระระของพวกเรา

ฉันใช้นิ้วหัวแม่มือลูบไล้ภาพนั้นด้วยความอาวรณ จากวันนั้นจนถึงวันนี้ เกือบจะครบปีแล้วที่ฉันกลับมาเมืองไทยและยังไม่มีโอกาสได้เจอเขาคนนั้นอีก ความคิดถึงนั้นท่วมท้นอยู่เต็มอก และคงได้ทะลักล้นออกมาในวันใดวันหนึ่ง ฉันตั้งใจเลิกมองภาพถ่ายของเราทั้งคู่และพลิกดูด้านหลังแทน แล้วอดอมยิ้มไม่ได้

เมื่อเห็นข้อความที่ผู้ให้เขียนไว้บนหลังภาพนั้น

‘ถึง พี่มันต์ที่น่ารัก...ของน้องๆ

กลับเมืองไทยแล้วก็อย่าลืมคิดถึงพวกเราด้วยนะคะ

จาก น้องๆที่น่ารัก...ไม่แพ้กัน

ป.ล. เวลาดูภาพนี้ก็คิดถึงคนให้บ้างนะคะ อย่าคิดถึงแต่หนุ่มในรูป ไม่งั้น
มีงอน!’

ทุกครั้งที่ได้อ่านข้อความสั้นๆ เพียงไม่กี่ประโยคนี่ ใบหน้าของใครต่อใคร
หลายคนที่ได้พบเจอเมื่อครั้งที่ใช้ชีวิตอยู่ในต่างแดนจะปรากฏให้เห็นในห้วงความ
ทรงจำรำไป โดยเฉพาะผู้ชายในภาพนั้น คนที่ทำให้จิตใจของฉันเลื่อนลอย คอย
เฝ้าถวิลหา และหวนระลึกถึงเหตุการณ์ในวันวาน นับตั้งแต่วันแรกที่ฉันกับเขา
ได้รู้จักกัน วันที่เรื่องราวระหว่างเราเริ่มต้นขึ้น...

อย่าง คุณ... ไม่ใช่สเป็คผมหรอก

วันนั้นเป็นช่วงปลายฤดูหนาว ทว่าท้องฟ้า
กลับแจ่มใส แสงแดดระเรื่อทำให้อากาศไม่หนาวเหน็บนัก หลังจากไปพบอาจารย์
ที่ปรึกษาคนใหม่ที่มหาวิทยาลัยและพูดคุยเรื่องงานวิจัยจนเสร็จเรียบร้อย ฉัน
ก็เดินไปยังสถานีรถไฟเพื่อขึ้นรถกลับบ้าน

เมื่อก้าวขึ้นบันไดมาถึงบริเวณชานชาลา ฉันเงยหน้าอ่านป้ายบอกเส้นทาง
รถไฟอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ ถึงสถานีแห่งนี้จะมีขนาดเล็กและมีรถไฟหยุดรับส่ง
ผู้โดยสารเพียงสายเดียว แต่ด้วยความที่ฉันเพิ่งย้ายมาอาศัยในย่านนี้ได้เพียง
อาทิตย์กว่า เดินเข้าเดินออกสถานีนี้ได้ไม่ถึงห้าครั้ง จึงยังจำไม่ค่อยได้ว่ารถไฟ
ที่เล่นมาจอดชานชาลาแต่ละฝั่งจะวิ่งผ่านสถานีใดบ้าง

ฉันเดินไปทางชานชาลาที่สองเมื่อเห็นชื่อสถานีปลายทางที่ต้องการจะไป
ปรากฏอยู่บนป้ายด้านนั้น แล้วยืนรออย่างตำแหน่งที่พอดีกับช่องประตูของขบวน
รถไฟที่จะเปิดออก บอร์ดไฟฟ้าซึ่งอยู่ไม่ไกลแสดงเวลาให้เห็นว่าอีกหลายนาที
กว่ารถไฟจะมาถึง ฉันจึงล้วงหยิบสมุดไดอะรี่ออกมาจากกระเป๋า ดึงปากกาลูกกลิ้ง
ด้ามเล็กที่เสียบไว้ข้างเล่มขึ้นมาถือ และพลิกไปยังหน้าของเดือนปัจจุบัน

ฉันไล่สายตาหาช่องตารางวันที่ของวันนี้ อ่านรายการต่างๆที่ต้องทำซึ่งจดไว้ ก่อนจะขีดฆ่าประโยค ‘พบอาจารย์ตอนสิบโมง’ ออกไป เพื่อให้รู้ว่าภารกิจนั้นได้ลุล่วงไปเรียบร้อยแล้ว แล้วบรรจงเขียนข้อความว่า ‘ส่งฉบับแก้ไข’ ลงไปในตารางของวันที่อาจารย์กำหนดส่งโครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับใหม่ จากนั้นจึงอ่านทวนรายการที่ต้องทำเป็นเรื่องถัดไปในช่วงบ่ายของวันนี้เพื่อจำให้ขึ้นใจ

“ซื้ออาหารสดก่อนเข้าที่พัก ผงซักฟอก หลอดไฟ...”

‘ติ่ง ติ่ง ติ่ง’ เสียงสัญญาณดังขึ้นเพื่อเรียกความสนใจจากผู้โดยสารบริเวณชานชาลาฝั่งที่ฉันยืนอยู่ ก่อนจะตามมาด้วยเสียงประกาศของเจ้าหน้าที่สาวเป็นภาษาอังกฤษ “อีกสักครู่นี้จะมีรถไฟแล่นผ่านชานชาลาที่สอง เพื่อความปลอดภัยของผู้โดยสารทุกท่าน กรุณายืนรอหลังเส้นสีเหลืองค่ะ”

ทั้งที่ฉันก็รู้ว่ากำลังยืนเหยียบเส้นสีเหลืองที่วอนั้นอยู่ หากคำประกาศเตือนนั้นกลับเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาออกไป อาจเป็นเพราะฉันย้ายมาเรียนที่ญี่ปุ่นได้สองปีแล้ว พอจะรู้ว่าการประกาศเตือนเช่นนี้เป็นเรื่องปกติ อุบัติเหตุใดๆก็ไม่ยกเห็นเคยเกิดขึ้นสักที

แต่ก่อนที่รถไฟขบวนดังกล่าวจะแล่นมาถึง ฉันก็ต้องตกใจเมื่อจู่ๆมีมือแข็งแรงจากไหนไม่รู้มาคว้าหมับเข้าที่ต้นแขนข้างที่ถือสมุดไดอะรี่นั้นอยู่ แล้วกระซอกจนทำให้ฉันเซตกลับไปด้านหลัง

“อ๊อ...” ฉันร้องลั่นด้วยความเจ็บ

“ถอยมายืนข้างหลังเส้นสีคุณ!!” เสียงแหบห้าวดังขึ้นใกล้หู ทำให้ฉันยิ่งตกใจหนักขึ้นไปอีก

เมื่อเริ่มทรงตัวได้ ฉันจึงก้มมองแขนข้างที่ยังถูกจับแล้วเงยหน้าสบตากับเจ้าของมือนั้น ผู้ชายคนนี้อายุอานามไม่น่าห่างจากฉันเท่าไร ริมฝีปากของเขาแห้งผาก นัยน์ตาสีโกล แต่ผิวหน้าขาวใสน่าอัศจรรย์

เมื่อแขนถูกปล่อยให้เป็นอิสระ ฉันจึงยกมืออีกข้างขึ้นถูบริเวณนั้นเบาๆ

“คุณไม่ได้ยินที่เขาประกาศเหรอว่าให้ยืนหลังเส้นสีเหลือง!” น้ำเสียงนั้นเกรี้ยวกราดไม่ต่างจากสีหน้าที่กำลังโกรธจัด “อยากอายุสั้นหรือะ ถ้าตกลงไปในรางตอนที่รถไฟแล่นมานะ รู้ไหมว่ามันจะเป็นยังไง”

“เอ่อ ชะ...เข้าใจแล้วค่ะ” ฉันรีบหลับหูหลับตาก้มศีรษะให้เขา

พอนึกภาพตัวเองตกลงไปในรางรถไฟตามที่เขาพูด ฉันก็รู้สึกเสียใจสิ้นขึ้นมา และยอมรับว่าเขาเตือนนั้นถูกต้องที่สุด ฉันควรปฏิบัติตามเสียงประกาศเตือนของเจ้าหน้าที่เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง ‘กรุณายืนรอหลังเส้นสีเหลือง...’

ฉันรู้สึกอับอายอย่างบอกไม่ถูกเมื่อเห็นสายตาหลายคู่จับจ้องมองมายังตัวเองกับชายแปลกหน้า จึงรีบโค้งศีรษะให้เขาอีกครั้ง และรีบหันหลังเดินผละจากบริเวณนั้นทันที พลังกัมหนังดูดหลบสายตาผู้คนขณะสาวเท้าไปยังจุดรอรถไฟตรงท้ายชบวนนั้น โลกก็คิดทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้ ยิ่งคิดก็ยิ่งเกิดคำถามมากมาย!

ข้อแรก ถ้าเขาจะเข้ามาเตือนเพราะหวังดีก็บอกกันดี ๆ ได้นี่ *ทำไม* ต้องมากระซอกแซกกันแรงๆ แถมตะคอกใส่กันอย่างนี้ ข้อต่อมา ไซว่าแถวนั้นมีแค่ฉันคนเดียวที่ไหนที่ยืนเหยียบเส้นสีเหลืองนั้น ถ้าจำไม่ผิดก็มีผู้ชายคนหนึ่งยืนอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ แถมยังมีพวกเด็กสาวๆ มัธยมปลายยืนหัวร่อต่อกระซิกกันด้วย พวกนั้นก็ยืนเหยียบไอ้เส้นที่ทำให้เขาเข้ามาต่อว่าฉันด้วยกันทั้งนั้น แล้ว *ทำไม* นายนั้นต้องมาวุ่นวายกับฉันคนเดียว และข้อสุดท้ายที่ฉันไม่เข้าใจ (และเจ็บใจ) มากที่สุดก็คือ...ฉันไปกัมหนังให้เขา *ทำไม* กัน!

เมื่อเดินหนีมาไกลพอสมควรแล้ว ฉันจึงผ่นผีเท้าให้ช้าลงและหยุดยืนในที่ที่สุด ก่อนจะหอบเล็กน้อยด้วยความเหน็ดเหนื่อย และเริ่มหิวเสียมมากขึ้น เพราะไอ้คำว่า *ทำไม* เนี่ยแหละ ฉันเก็บไดอะรี่เล่มน้อยที่ใช้นบันทึกเรื่องสำคัญลงในกระเป๋าอย่างกระแแตกกระถัน ก่อนจะยกมือขึ้นปิดๆ ตรงต้นแขนที่หมอนั้นจับเมื่อครู่ด้วยความรังเกียจ

“ว้าย!” ฉันอุทานออกมาพร้อมกับหลับตาปี และรีบหันหน้าหลบไปด้านหลังเมื่อรถไฟขบวนพิเศษแล่นผ่านมาด้วยความเร็วสูง ลมวูบหนึ่งตีใส่หน้า ผุ่นผองเล็กๆ ปลิวเข้าตา พอรถไฟขบวนนั้นแล่นผ่านไป ฉันจึงยกมือขี้ตาและมองตามท้ายขบวนนั้นไปอย่างไม่สบอารมณ์ ทว่ากลับเหลือบไปเห็นผู้ชายคนเดิมอีกครั้ง เขากำลังมองช่อดอกไม้ที่ถืออยู่ ซึ่งเมื่อครู่ฉันไม่ทันได้สังเกตเห็น มือข้างที่ใช้บีบต้นแขนฉันอย่างแรงจนเจ็บกลับกำลังสัมผัสฝักสลิปดอกไม้ที่นั่นอย่างแผ่วเบา นุ่มนวล

เห็นแล้วมันชัดลูกตาชะมัด!

‘ตึ่ง ตึ่ง ตึ่ง’ เสียงสัญญาณเดิมดังขึ้นอีกครั้ง ตามด้วยเสียงประกาศของเจ้าหน้าที่สาวคนเดิม “อีกสักครูจะมีรถไฟแล่นมาจอดชานชาลาที่สอง เพื่อความปลอดภัยของผู้โดยสารทุกท่าน กรุณายืนรอหลังเส้นสีเหลืองค่ะ”

สิ้นเสียงประกาศเพียงไม่นาน รถไฟก็วิ่งมาเทียบชานชาลา เมื่อผู้โดยสารที่ลงสถานีนี้ก้าวออกมาหมด ฉันก็เตรียมก้าวเข้าไปข้างใน ดีใจที่จะได้ไปให้พ้นๆ จากตรงนี้เสียที แต่ก็อดไม่ได้ที่จะเหลือบแลไปยังทิศที่ผู้ชายคนนั้นยืนอยู่ ทว่าเขาหายไปแล้ว เหลือเพียงช่อดอกไม้ช่อนั้นวางอยู่ข้างๆ เสาต้นหนึ่ง ฉันขมวดคิ้วอย่างประหลาดใจ ทั้งที่เมื่อกี้เขายังทำท่าหุนหันอมมันเสียเหลือเกิน ไม่ทันไรกลับทั้งขำงเสียแล้ว หมอนี่ต้องเป็นพวกโรคจิตแน่ๆ อี...

สาธุ! อย่าน่าต้องพบต้องเจอกันอีกแล้ว...

ภาพวาดตำแหน่งที่ตั้งของร้านอาหารไทยเพียงแห่งเดียวในละแวกมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นที่นัดหมายกับเพื่อนๆ คนไทยที่มีคนให้ฉันมาเมื่อวันก่อน ดูจะไม่ประโยชน์นัก เมื่อสุดท้ายแล้ว ป้ายชื่อร้านเล็กๆ ที่ไม่โดดเด่นก็ทำให้ฉันมองข้ามและเดินเลยร้านไปเสียไกลจนได้ กว่าจะย้อนกลับมาก็เลยเวลานัดไปหลายสิบนาทีแล้ว ฉันจึงรีบผลักประตูเปิดออก และก้าวเข้าไปด้านในทันทีเพื่อไม่ให้เสียเวลาไปกว่านั้น

บรรยากาศภายในร้านล้วนประดับประดาไปด้วยของตกแต่งจากเมืองไทย เริ่มตั้งแต่บริเวณประตูทางเข้าที่มีตุ๊กตากระเบื้องเคลือบเป็นรูปเด็กชายหญิงหน้าตา ยิ้มแย้มนุ่งโจงกระเบนยืนอยู่ สองมือยกขึ้นประนมไหว้อย่างน่าเอ็นดู แผ่นไม้แกะสลักภาพบ้านเรือนไทยประดับบนผนังทั่วทุกด้าน มีเสียงเพลงไทยสากลที่เคยโด่งดังเมื่อประมาณสองสามปีก่อนเปิดคลอเบาๆ ช่วงขณะหนึ่ง ฉันรู้สึกอบอุ่นเสมือนได้อยู่เมืองไทยอย่างไรรูปอย่างนั้น

“ไม่ทราบว่ามีคนคะ” บริกรสาวชาวญี่ปุ่นร่างเล็กเดินเข้ามาถามเพื่อจัดหาโต๊ะนั่งให้

“เอ่อ...” ฉันลังเลเพราะไม่แน่ใจว่าเพื่อนๆ จะมากันกี่คน แต่บางทีคนอื่น ๆ อาจมาถึงกันก่อนแล้วก็ได้

“น้องมินต์ ทางนี้!” ฉันหันไปตามเสียงตะโกนเรียกของผู้ชายที่ตั้งมาจากด้านหนึ่งของร้าน แล้วอดยิ้มกว้างออกมาไม่ได้เมื่อเห็นพี่แพท เพราะตอนแรกคิดว่าเขาอาจมาเข้าไปสักนิดเพราะต้องรอเลิกงานพิเศษเสียก่อน

เดิมทีเดี๋ยวฉันรู้จักเขาในฐานะเพื่อนสนิทของพี่หม่อนซึ่งเป็นพี่ชายแท้ๆ ของฉัน เราสองคนคุ้นเคยกันดีตั้งแต่อยู่ที่เมืองไทยแล้ว หลังจากจบปริญญาตรี พี่แพทก็มาเรียนต่อที่นี่ ส่วนฉันเพิ่งได้มีโอกาสมาเมื่อสองปีที่แล้วนี่เอง แม้ว่าเราจะเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่เนื่องจากอยู่คนละวิทยาเขตและอยู่ต่างเมืองทำให้ไม่มีโอกาสได้พบหน้ากันบ่อยนัก แต่ตอนนี้ฉันได้ย้ายจากวิทยาเขตในโยะโกะซะมาเรียนที่วิทยาเขตในโตเกียวที่เดียวกับเขาแล้ว

ฉันเดินไปยังโต๊ะนั้น ยิ้มทักทายคนอื่น ๆ อีกแปดเก้าคนที่มาถึงก่อน แล้วจึงนั่งลงข้างๆ พี่แพท ซึ่งคงตั้งใจเว้นที่ว่างไว้ให้ บริกรสาวคนเดิมเดินตามมา และส่งผ้าเช็ดมือพร้อมเมนูอาหารให้

“พวกเราเพิ่งมากันครบเมื่อคืนนี่เองคะพี่มินต์ กำลังจะสั่งอาหารพอดีเลย” แก้วหันมาบอก

แก้วเป็นรุ่นน้องผู้หญิง ท่าทางอัยยาศัยดี เคยมาช่วยฉันย้ายของเข้าอพาร์ทเมนต์เมื่อราวๆ สองสัปดาห์ก่อนพร้อมกับพี่แพทและน้องๆ อีกสองสามคน เธอกำลังจะขึ้นปีสี่ในระดับปริญญาตรี

“เออละ ใครจะสั่งอะไรก็สั่งเลยเร็วๆ เขาจะได้เอาออร์เดอร์ไปที่ครัวก่อนแล้วเดี๋ยวค่อยมาทำความรู้จักกับพี่มินต์ทีหลัง” เธอหันไปพูดกับคนอื่นๆ ในโต๊ะ พวกเราเริ่มทยอยบอกรายการอาหารกับพนักงานไป ทั้งเป็นแบบจานเดียวบ้าง กับข้าวบ้าง ตามแต่ใจ “แล้วคุณผู้ชายล่ะคะ จะรับอะไรไม่ทราบ” แก้วหมายถึงพี่แพท ซึ่งยังคงพลิกเมนูไปมาอย่างตัดสินใจไม่ถูก น้ำเสียงเธอฟังยียวนไม่น้อย

“สั่งๆ มาเถอะ อะไรก็ได้ที่กินแล้วอิม ตอนนี้พี่หิวมาก” พี่แพทพูดพลางปิดเมนูส่งคืน

“โอ๊ย! พี่ กินอะไรมันก็อิมได้ทั้งนั้นละคะ ถ้ากินเยอะๆ” พวกเราบนโต๊ะพากันขำใหญ่ “ถ้าไม่เลือกมาสักอย่าง งั้นก็น้ำเปล่าละกันนะพี่ เดี่ยวแก้วจะเรียกให้เขาเดินมาเติมบ่อยๆ ไท่นๆ ก็อิมเหมือนกัน ประหยัดดี ไม่เปลือง!”

“เดี๋ยวจะกินไอ้ที่เราสั่งนี่ละ กวนนั๊ก”

“ใครจะแบ่ง ไม่มีทาง!” เธอสวนทันควันและยกไหล่ไม่แคร์

หลังจากนั้นฉันก็เริ่มหันมาทำความรู้จักกับคนอื่นๆ ที่โต๊ะอาหาร หลายคนฉันเคยพบมาก่อนแล้วตามปาร์ตี้รวมพลคนไทยหรือตามงานเทศกาลต่าง ๆ หากยังจำชื่อเสียงเรียงนามได้ไม่แม่นนัก เมื่อได้พูดคุยกันมากขึ้นจึงรู้ว่า ในบรรดาคนไทยทั้งหมดที่เรียนที่วิทยาเขตนี้ มีเพียงพี่แพทที่เรียนปริญญาเอก และฉันที่เรียนปริญญาโท ในขณะที่คนอื่นๆ ต่างกำลังเรียนอยู่ในระดับปริญญาตรีด้วยกันทั้งนั้น

บริการเริ่มทยอยนำอาหารไทยที่ฉันแสนคิดถึงมาวางบนโต๊ะ แม้ว่าที่ผ่านมามีฉันก็ทำอาหารไทยแบบง่าย ๆ กินเองอยู่แล้ว แต่ด้วยฝีมือทำอาหารอันน้อยนิดกับข้าวของฉันจึงไม่มีทางเทียบกับฝีมือพ่อครัวร้านอาหารไทยที่มีทั้งวัตถุดิบและเครื่องปรุงครบครันได้เลย

“อพาร์ทเมนต์ใหม่เป็นไงบ้างละ พี่ต้องขอโทษด้วยนะ ก่อนหน้านั้นมันติดไบต์^๑ทุกวันจริงๆ เลยไปช่วยย้ายข้าวของได้แค่วันเดียว ไม่ได้ไปช่วยจัดช่วยทำความสะอาดเลย แต่หลังจากนี้คงว่างขึ้นแล้วละ มีอะไรให้ช่วยก็บอกได้เลยนะ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แล้วพี่ก็ไม่เห็นต้องขอโทษมันต์เลย แค่นี้มาช่วยขนของวันนั้น แถมยังลากน้องๆ มาด้วย มันต์ก็ต้องขอบคุณมากๆ แล้วค่ะ อีกอย่างห้องเล็กเท่ารูหนูแบบนั้น กวาดๆ ถูๆ วันเดียวก็สะอาดแล้ว ข้าวของของมันต์ก็ไม่ได้มีอะไรมากมาย จัดวันสองวันก็เข้าที่เรียบร้อยหมดแล้วค่ะ”

เนื่องจากเหลืออีกเพียงปีเดียวฉันก็จะเรียนจบและต้องกลับเมืองไทยแล้ว ดังนั้นข้าวของที่ไม่ได้ใช้ก็จัดการยกให้คนอื่นไป หรือไม่ก็โยนทิ้งไปหมดแล้วเมื่อย้ายเข้าที่พักใหม่ ฉันจึงเหลือเพียงของใช้ที่จำเป็นเท่านั้น

“ไม่ได้หรอก ต้องบอกไว้ก่อน เพื่อน้องมันต์เกรงใจ อีกอย่าง ถ้าไอ้หมอนรู้เข้าว่าพี่หายหัวไปเลย ปล่อยให้ห้องสาวคนเดียวของมันมาตกระกำลำบากที่นี้มันได้เอาพี่ตายนะสิ”

“โอ๊ย ไม่มีทางหรอกค่ะ พี่หมอนก็ทำพูดเป็นพี่ชายที่แสนดีไปอย่างนั่นเอง

^๑ไบต์ ย่อมาจาก ‘อะไบต์’ แปลว่า งานพิเศษ

แหละ จริงๆ แล้วถ้าเขารู้ว่ามันต์มีชีวิตลำบากแบบนี้ คงแอบสงสารมากกว่าที่ดูอยากมาเอง”

นึกถึงตอนนั้นที่พี่หมอนค้านหัวชนฝาไม่ให้มาเมื่อรู้ว่าฉันสอบชิงทุนไปเรียนต่อต่างประเทศได้ แต่เมื่อตัวฉันเองยื่นกรานจะไปให้ได้ แถมทั้งคุณพ่อและคุณแม่ก็สนับสนุน เพราะเห็นว่าเป็นโอกาสที่ดีที่ฉันจะได้ทำอะไรได้ด้วยตัวเองบ้าง โดยเฉพาะเรื่องงานบ้านงานเรือนที่แทบไม่เคยต้องแตะ เขาก็เริ่มยกเรื่องความยากลำบากในการใช้ชีวิตที่ต่างแดนขึ้นมาดู แต่ฉันก็ยังรีบมาเรียนที่นั่นจนได้ ดังนั้นหากพี่หมอนรู้เข้าว่าฉันต้องมายกตู้ยกเตียง ทำความสะอาดห้องทั้งห้องเองคนเดียวแบบนี้ คงได้หัวร้องอหายนะเป็นแน่

“เพราะงั้นพี่แพทอย่าไปเล่าให้พี่หมอนฟังเสียวะ ถ้าเขาถามก็บอกแค่ว่ามันต์ย้ายบ้านเสร็จแล้วเรียบร้อย ไม่มีปัญหาอะไรแล้วก็พอค่ะ” พี่แพทหัวเราะก่อนจะยื่นมือมายิ้มฉันจนเซนที่เขามักทำบ่อยๆ

เกือบสิบปีที่รู้จักกัน เขาเข้าๆ ออกๆ รวมทั้งนอนค้างที่บ้านของฉันมานับครั้งไม่ถ้วน ทำให้ผู้ชายคนนี้เปรียบเสมือนพี่ชายแท้ๆ อีกคนหนึ่งของฉัน พี่แพทเองก็มองฉันไม่ต่างจากน้องสาวคนหนึ่งเช่นเดียวกัน ดังนั้นในยามอยู่ไกลบ้านเช่นนี้เขานับเป็นบุคคลที่ฉันรู้จักและสนิทสนมที่สุด

“เอาเถอะๆ พี่ไม่เถียงด้วยแล้ว เคยเถียงชนะเราที่ไหนกันล่ะ” นั่นเป็นเพราะเขายอมฉันต่างหาก “ว่าแต่ห้องมันต์ไปพบอาจารย์มาแล้วนี่ เป็นยังไงบ้าง” พี่แพทหมายถึงเรื่องที่ผมไปคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษาเรื่องโครงการวิทยานิพนธ์เมื่อวันก่อน

“จะเป็นยังไงซะอีกล่ะคะ มันต์นั่งเขียนเป็นเดือนๆ อุดหลับอดนอน แต่อาจารย์มองปราดเดียวก็สั่งให้ไปเขียนใหม่ทันที นี่มันต์เลยต้องรีบหางานวิจัยมาอ่านเพิ่มอีก ตั้งใจว่าเดี๋ยวพรุ่งนี้จะลองเข้าไปใช้ห้องพักนักศึกษาดู ที่นั่นมีอินเทอร์เน็ตให้ใช้ใช้ไหมคะ” พี่แพทพยักหน้า

“และถ้าอยากพรีนต้ออกมาอ่านก็ส่งไฟล์มาให้พี่ได้เลยนะ เดี่ยวพี่พรีนตเสร็จแล้วจะเอาไปให้พี่มหาฯ ลัยเอง เราไม่มีพรีนเตอร์นี่นา ห้องคอมพ์มหาฯ ลัยก็ยังไม่เปิดด้วย ต้องรอดตอนเปิดเทอมโน่นแหละ” เขาแสดงน้ำใจเพราะตัวเองมี

พรินเตอร์ที่บ้าน ฉันรีบกล่าวขอบคุณ

ที่ผ่านมาฉันใช้พรินเตอร์ที่หุ้กันซื้อกับเพื่อนตอนอยู่อพาร์ทเมนต์เดิม เมื่อเห็นว่าเธอยังต้องเรียนต่ออีกหลายปี ขณะที่ฉันเหลือแคปีสุดท้ายปีเดียว และยังสามารพพรินต์งานจากห้องคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัยได้ พอต้องย้ายที่พักฉันจึงยกพรินเตอร์เครื่องนั้นให้เพื่อนไปเสีย

“จะดีหรือคะ ช่วงนี้พี่ต้องทำไบต์แทบทุกวันเลยนี่นา” ฉันเกรงใจเขา หากต้องนั่งรถไฟมาถึงมหาวิทยาลัยเพียงเพื่อนำเอกสารมาให้

พี่แพทกำลังจะพูดอะไรขึ้นมา แต่ก็โดนแก้วแทรกขึ้นเสียก่อน

“พี่มันต้องย่ำคิดมากเลยคะ พี่แพทเขาเต็มใจทำให้ทุกคนอยู่แล้วละ ยกเว้นแก้ว!” เธอกล่าวรวนเขา

“ก็ถ้ารู้จักทำตัวให้มันเรียบร้อยน่ารักเหมือนรุ่นน้องคนอื่น พี่ก็ต้องเต็มใจช่วยอยู่แล้ว”

“ใช้สินะ...แก้วมันไม่ได้น่ารักน่าเอ็นดูเหมือนพี่มันต์ แล้วก็ไม่ได้ขำจ๊าะหน้าตาบ้องแบ้วเหมือนสาว ๆ ญี่ปุ่นสเบ็คพี่นี่ ทำอะไรเลยไม่เคยถูกใจสักอย่าง!” เธอพูดประชดน้ำเสียงกระแทกกระทั้น พี่แพทเริ่มบ่นหน้าไม่ถูกเมื่อโดนเอ่ยถึงเรื่องสาว ๆ ทั้งที่ไม่น่าจะเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโตเลยสักนิด

แม้ว่าแต่ก่อนฉันกับพี่แพทจะเรียนอยู่คนละเมือง แต่สังคมของนักเรียนไทยที่นี่ก็ไม่ได้กว้างนัก ข่าวลือเกี่ยวกับเพื่อนของพี่ชายคนนี้ รวมถึงเรื่องจริงจากปากเจ้าตัวที่เคยเล่าสู่กันฟังทำให้รู้ว่า ผู้หญิงแต่ละคนที่พี่แพทเคยคบหาล้วนเป็นสาวชาวญี่ปุ่นมาโดยตลอด ซึ่งต่างจากแก้วที่หน้าตาหวานคมแบบสาวไทยแท้ และมีผิวออกสีน้ำตาล แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้น ฉันก็ยังคิดว่ารุ่นน้องคนนี้มีเสน่ห์และความน่ารักในแบบของเธอ

“รู้ตัวก็ดีแล้ว และก็รู้ไว้อีกอย่างนะว่า...พี่ไม่ชอบเด็กดีคือ!” พี่แพทย้อนเข้าให้ แก้วตั้งท่าเตรียมโวยวายขึ้นมาทันที

“พอ ๆ ๆ พี่แก้วไม่ต้องพูดอะไรแล้วละคะ ก็ไปว่าพี่แพทก่อนเองนี่นา กินข้าวต่อเถอะ ของโปรดพี่ทั้งนั้นเลยนะเนี่ย เดี่ยวหมดไม่รู้ละ พี่มันต์ด้วยคะ กินต่อ ๆ” รุ่นน้องอีกคนที่ดูจะสนิทสนมกับแก้วที่สุดรีบห้ามทัพ

จากนั้นฉันก็หันมาพูดคุยกับรุ่นน้องคนอื่นๆ ต่อบ้าง เพื่อทำความรู้จักกันให้มากขึ้น อาหารมื้อค่ำวันนั้นผ่านพ้นไปพร้อม ๆ กับมิตรภาพใหม่ระหว่างฉันกับเพื่อนนักศึกษาชาวไทยกลุ่มเล็กๆ ในต่างแดน ที่ก่อตัวขึ้นอย่างง่ายดายและรวดเร็ว

ไม่กี่วันก่อนหน้านี้ ฉันแทบไม่อยากจะก้าวเท้าออกจากบ้านไปไหนเลย เพราะ ทนความหนาวเหน็บของอากาศไม่ได้ แต่ดูเหมือนว่าฤดูใบไม้ผลิในปีนี้จะมาเยือนเร็วกว่าที่คิด ฉันรู้สึกว่อากาศเริ่มอบอุ่นขึ้นบ้างแล้ว และอากาศในโตเกียวก็อบอุ่นกว่าในโยะโกะซะมะเมืองที่ฉันเคยอาศัย ทำให้การไปไหนมาไหนในเวลากลางวันไม่ใช่เรื่องลำบากหรือสร้างความทรมานจนเกินไป

วันนี้ฉันหอบหิ้วโน้ตบุ๊กและหนังสือเรียนบางเล่มมาที่มหาวิทยาลัย เพราะตั้งใจมาใช้อินเทอร์เน็ตซึ่งมีบริการตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงในห้องพักนักศึกษาวิจัย เพื่อนั่งทำงานตามที่ได้คุยกับอาจารย์ไว้ อาจเป็นเพราะสภาพอากาศเริ่มดีขึ้น เมื่อก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย ฉันจึงเห็นชายหญิงวัยกลางคนซึ่งคงอาศัยในละแวกนั้นขนอุปกรณ์มานั่งวาดรูปอาคารเรียนและต้นไม้ใบหญ้า

ตึกเรียนที่นี้ค่อนข้างเก่าแก่ แต่ก็มีสถาปัตยกรรมที่สวยงามและคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ บริเวณโดยรอบประดับประดาไปด้วยต้นไม้ขนาดใหญ่สร้างความร่มเย็นดอกไม้หลายสีหลากชนิดต่างเริ่มผลิบานเมื่อถึงฤดูทกาล สีสนสดใสของมวลแมกไม้ นั้นทำให้ฉันรู้สึกกระชุ่มกระชวยและตื่นตัวพร้อมต้อนรับสิ่งใหม่ๆ

ฤดูใบไม้ผลิ...ฤดูทกาลแห่งการเริ่มต้นของชาวญี่ปุ่น!

ด้วยความที่ฉันเคยไปแต่ตึกห้องพักอาจารย์กับสำนักงานของคณะเท่านั้น จึงไม่รู้จักที่ตั้งของตึกห้องพักนักศึกษาวิจัย พอจะดูแผนที่ของมหาวิทยาลัยที่ได้มาก็ดันไม่เข้าใจเสียอีก เพราะสัญลักษณ์ต่างๆที่ใช้ ยิ่งมองก็ยิ่งงง แถมตึกแต่ละตึกยังหน้าตาคล้ายคลึงกันไปหมด ฉันยกมือจับปอยผมที่ปรกหน้าขึ้นทัดหู และเงยหน้าขึ้นจากระดาษแผ่นพับขนาดใหญ่ในมือเพื่อมองหาตัวช่วยอื่น

ตอนนี้เป็นช่วงปิดเทอม จึงแทบไม่มีนักศึกษาเดินผ่านไปมาให้พอลามทางพวกลุง ๆ ป้า ๆ ที่นั่งวาดรูปกันอยู่ก็ไม่น่าจะช่วยอะไรได้ ฉันคงต้องอาศัยเดาจากแผนที่นี้และคลำทางไปเอง

ระหว่างที่เดินไปตามถนนในมหาวิทยาลัยนั้น สายตาของฉันก็เหลือบไปเห็นผู้ชายรูปร่างสูงโปร่งคนหนึ่งยืนอยู่ไม่ไกล เขากำลังสูบบุหรี่อยู่แถวใต้ต้นซากุระ ภาพดอกซากุระแรกแย้มสีขาวอมชมพูผสานกับบรรยากาศในขณะนี้ ช่างมีเสน่ห์จนทำให้ฉันเหม่อมองภาพนั้นโดยไม่รู้ตัว กระทั่งได้สติก็เดินตรงไปหาเขา บางทีผู้ชายคนนี้อาจเป็นนักศึกษาของที่นี่และพอจะช่วยบอกทางให้ฉันได้

ยิ่งฉันเดินเข้าไปใกล้ กลิ่นบุหรี่จุนๆก็ยิ่งโชยเข้าจมูก ฉันพยายามปรับสีหน้าให้เป็นปกติเพื่อรักษามารยาท

“ขอโทษนะคะ” ชายผู้นั้นหันมา เมื่อฉันได้เห็นดวงหน้าขาวสะอาดของเขาอย่างใกล้ชิด ก็รู้สึกคล้ายคลึงคลบลคลาว่าเคยพบคนคนหนึ่งที่ไหนมาก่อน จึงเปล่งจ้องมองหน้าเขาอย่างลึมตัว “เออ ะ...ไม่ทราบว่าจะ...ตึกที่ใช้เป็นห้องพักนักศึกษาวัยยะ...ไปทางไหนคะ” จู่ๆฉันก็พูดติดอ่างขึ้นมาเสียอย่างนั้น

เขาก็มมองแผนที่ในมือของฉันและก็ยิ้ม แล้วริมฝีปากแดงเรื่อบางเฉียบนั้นก็เอ่ยออกมา

“คุณเดินไปตามทางนี้เรื่อยๆ จะเห็นตึกเจ็ดชั้นทางขวามือ ตึกนั้นละ ชั้นสามกับชั้นสี่เป็นห้องพักนักศึกษาวัยยะ” เขาชี้นิ้วบอกขณะอธิบาย แต่ฉันกลับหยุดสายตาไว้ตรงบุหรี่ปายของเขา แทนที่จะมองไปยังทิศที่เขาชี้ ฉันกลับมองกลุ่มควันสีเทาจางๆที่ลอยลอยอ้อยอิ่ง “คุณพึ่งมอยู่หรือเปล่า” เขาถามเรียกสติ น้ำเสียงแผ่วเบาไม่พอใจ

“อะ...อ้อ เห็นแล้วค่ะ ขอขอบคุณค่ะ” ฉันก้มศีรษะให้เป็นการขอบคุณ ก่อนหน้าที่นี่ที่เปลอมองไปหน้าเขาอยู่เกือบนาที ทำให้ฉันเริ่มมั่นใจว่าต้องเคยพบผู้ชายคนนี้นักมาก่อนแน่ๆ ฉันรีบคิดทบทวนเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในช่วงไม่กี่อาทิตย์ที่ผ่านมาตั้งแต่ย้ายมาอาศัยในย่านนี้

“หน้าผมมีอะไรติดันหรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ” ฉันรีบปฏิเสธ “เพียงแต่...ฉันสงสัยว่าเราสองคนเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่า”

“หือ เคยเจอกันหรือ ช่วยคิดอะไรที่มันสร้างสรรค์กว่านี้หน่อยนะคุณ ถ้าคิดจะจีบใคร มุกนี้มันเก่าแล้ว และอีกอย่าง...” สายตาของเขาไล่สำรวจใบหน้า

และการแต่งกายของฉัน “...คุณนะไม่ใช่สเปคผมหรอก อายุถึงยี่สิบแล้วยังเนี่ย” ฉันรู้สึกทั้งโกรธทั้งอาย ยืนหน้าชาอยู่พักใหญ่ กว่าจะเค้นเสียงพูดออกมาได้

“แล้วฉันไปบอกว่าสนใจคุณตั้งแต่เมื่อไรกัน! ฉันแค่ถามทางนะคะ ไม่ใช่ขอเบอร์โทร. และฉันก็จะอายุยี่สิบห้าแล้วด้วย!” ฉันกระแทกเสียงตอบ จากนั้นก็รีบหมุนตัวเดินหนีออกมาทันที แต่แล้วก็นึกถึงมารยาทขึ้นมาได้ ทำให้ต้องจำใจหันกลับไปอีกครั้ง เห็นเขายังคงจ้องมองฉันอยู่ “ถึง (คุณจะปากเสียสุดๆ) ยังไงฉันก็ต้องขอบคุณนะคะที่ช่วยบอกทาง” พูดจบฉันก็สะบัดหน้าพริต หันกลับมาและจำพรวดๆหนีไป

ตาย! ผู้ชายแบบนี้ก็มีด้วย แค่อสงสัยหน่อยเดียวว่าเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่ากลับหาว่าฉันคิดอกุศล คนอะไรหลงตัวเองที่สุด! ทำไมเมืองนี้ถึงได้มีผู้ชายประหลาดๆเยอะจังนะ เมื่อวันก่อนก็เพิ่งเจอที่สถานีไปแล้วคนหนึ่ง นี่ยังมาเจอ... เอ๊ะ ก็นั่นมันผู้ชายโรคจิตที่สถานีคนนั้นนี่นา! หน้อย ความจำปลาทองแล้วมาหาว่าฉันขี้ตู่!

ฉันเดินบนกระปอดกระแปดกับตัวเองกระทั่งมาถึงตึกที่เขาชี้บอก บ้ายอาคารนั้นเขียนเป็นภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษไว้อย่างชัดเจน ทำให้ฉันมั่นใจว่าใช้ตึกที่กำลังตามหาไม่ผิดแน่ พี่แพทเคยบอกว่าตอนปิดเทอมประตูหน้าจะปิดให้ใช้ประตูชั้นใต้ดินทางข้างตึกแทน ฉันจึงเดินเลี้ยวไปทางด้านข้างที่มีทางลาดแคบๆ ซึ่งถ้ามองจากถนนสายหลักของมหาวิทยาลัยแล้วแทบจะไม่เห็น แถมบริเวณนี้ยังเต็มไปด้วยต้นไม้ใบหญ้ารกๆ อีกทั้งทางเดินยังเป็นดินและหินขรุขระดูท่าประตูนี้คงเปิดใช้เฉพาะกิจจริงๆ

พอก้าวเข้ามาในอาคาร แสงไฟที่มีตสนิทก็ส่องสว่างโดยอัตโนมัติ ฉันเดินไปเรื่อยๆ ตามทาง ไฟนีออนบนเพดานกะพริบสว่างเป็นระยะเมื่อจับสัญญาณการเคลื่อนไหวได้ กระทั่งมาถึงหน้าลิฟต์ฉันจึงกดปุ่มเรียก ห้องพักนักศึกษาวัยยะนั้นตั้งอยู่บนชั้นสาม และของที่ฉันถือมาก็คือหนังสือเล่น เลย์ไม่เอ่อกากหอบข้าว-หอบของเดินขึ้นบันไดให้เมื่อยมือเมื่อยขา

เมื่อออกจากลิฟต์ฉันก็เดินไล่หาห้อง กระทั่งมาถึงหน้าห้องพักที่มีป้ายชื่อ

‘ศ. ดร.วาทะนาเบะ โทโมะฮิโระ’ กำกับไว้ ฉันจึงรู้ว่านี่คือห้องพักของนักศึกษาที่อาจารย์ท่านนี้ดูแลอยู่

แสงไฟซึ่งส่องสว่างมาจากช่องกระจกใสเหนือผนังห้องบอกให้รู้ว่าขณะนี้มีคนอยู่ภายในห้องพัก ฉันขยับลูกบิดก็พบว่าล็อกอยู่ จึงยอมเสียมารยาทเคาะเรียกให้คนข้างในเดินมาเปิดให้ ครู่เดียวประตูห้องก็เปิดออก ผู้หญิงไว้ผมซอยสั้นหน้าตาจิ้มลิ้มซึ่งยืนอยู่ด้านในมองฉันด้วยความแปลกใจ

“มาหาใครหรือเปล่าคะ”

“เอ่อ...สวัสดีค่ะ ฉันชื่ออลิสซา เพิ่งย้ายมาใหม่ ปีนี้จะมาเข้าเซมิ^๒ของอาจารย์วาทะนาเบะนะคะ” นั้นหมายความว่าฉันสามารถใช้ห้องพักนักศึกษาวิจัยห้องนี้ได้เช่นกัน

“อ้อ คุณนั่นเอง เชิญเลยคะ” เธอยิ้มจนตาหยีแล้วเบี่ยงตัวหลบให้ฉันเดินเข้าไป

ตรงหน้าคือที่โล่งๆ มีโต๊ะเขียนหนังสือวางหันหน้าเข้ากำแพงซ้ายขวาข้างละสี่ตัว โดยมีชั้นวางหนังสือวางกั้นอยู่ระหว่างโต๊ะแต่ละตัวเพื่อความเป็นส่วนตัว ด้านในสุดเป็นผนัง มีหน้าต่างบานใหญ่สองบาน เมื่อมองลงไปจะเห็นถนนหน้าอาคารพอดิบพอดี ด้านซ้ายของประตูยังมีห้องแยกย่อยออกไป ใช้สำหรับเป็นมุมพักผ่อน มีชุดเก้าอี้รับแขกขนาดย่อมตั้งอยู่ ทั้งยังมีโทรทัศน์ ตู้เย็น และไมโครเวฟกับกาต้มน้ำอยู่บนชั้นวางของอีกด้วย

“อาจารย์บอกไว้เหมือนกันค่ะว่าปีนี้จะมียุเมโกะนักเรียนชาวไทยมาเรียนด้วยอีกคน ฉันชื่ออะซะฮาระ ยูเมโกะ แต่จะเรียกว่ายูเมโกะเฉยๆก็ได้ค่ะ จะขึ้นปริญญาโทปีสอง ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ” ฉันจับมือทักทายเธอ ปกติแล้วหากไม่ใช่คนในครอบครัวหรือเพื่อนสนิทชิดใกล้ คนญี่ปุ่นจะเรียกขานกันด้วยนามสกุล แต่เธอคนนี้ยอมให้ฉันเรียกชื่อจริงได้โดยไม่ถือตัว “คุณเหมือนคนญี่ปุ่นจังเลย ไม่เหมือนคนไทยอย่างที่ฉันนึกไว้เลยสักนิด” ฉันส่งยิ้มให้เธอบ้าง

แม้ฉันจะมีดวงตาที่กลมโต และไว้ผมสีดำสนิทปล่อยตรงยาวตามธรรมชาติ

^๒ ‘เซมิ’ มาจากคำว่า ‘เซมินาร์’ ในที่นี้หมายถึง วิชาเรียนที่นักศึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาท่านเดียวกันต่างมาผลัดเปลี่ยนรายงานความคืบหน้าในงานวิจัยของตน

โดยไม่ได้ยิ้มหรือตัดเป็นลอนตามแฟชั่นเหมือนสาววัยรุ่นญี่ปุ่น แต่ด้วยความที่เป็นคนตัวเล็กและผิวขาวจัด จึงถูกใครต่อใครมองว่าเป็นคนญี่ปุ่นอยู่เสมอ

“พอดีว่าฉันมีเชื้อสายจีนนะคะ ไม่ใช่ไทยแท้ซะทีเดียว”

เธอคงไม่รู้ว่ คนไทยจำนวนมากสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษชาวจีน เช่นตัวฉันเองก็มีคุณปู่คุณย่าเป็นชาวจีนจากแผ่นดินใหญ่ แต่ว่ามีคุณตาคุณยายเป็นชาวไทย

จากนั้นยูเมโกะก็เอ่ยต่อ “โต๊ะที่มีข้าวของวางอยู่คือมีคนใช้แล้วนะคะ ส่วนตัวที่ว่างๆ อาริสะจังชอบตัวไหนก็เลือกใช้ได้ตามสบายเลยคะ”

จากนั้นยูเมโกะก็ช่วยแนะนำอะไรต่อมิอะไรอีกหลายอย่าง เนื่องจากโต๊ะแต่ละตัวนั้นแทบไม่ต่างกัน ฉันจึงตัดสินใจได้โดยเร็ว โดยเลือกโต๊ะวางตัวที่อยู่ใกล้ประตูทางเข้าซึ่งหันหลังให้โต๊ะของยูเมโกะ ฉันวางกระเป๋าโน้ตบุ๊กลงบนเก้าอี้ที่คู่กับโต๊ะตัวนั้น และเริ่มเรียงหนังสือเรียนที่ถือมาเข้าชั้น

ยูเมโกะนั่งทำงานของเธอที่โต๊ะเงียบๆ ส่วนฉันก็เซ็ดโต๊ะและจัดข้าวของไป

เรื่อยๆ ทันใดนั้นเองประตูห้องพักนักศึกษาวิจัยก็เปิดออก ฉันจึงหันไปมอง เห็นผู้ชายสองคนก้าวเข้ามา ฉันยิ้มบางๆ เมื่อสบตาผู้ชายคนแรก หากมือที่กำลังจัดหนังสือก็ถึงกับชะงักค้างไปทันที เมื่อเห็นหน้าของผู้ชายอีกคนที่ก้าวตามหลังเข้ามาติดๆ

ที่เขาเรียกกันว่า ‘ซ็อกจนสิมหายใจ’ เป็นอย่างไรฉันเพิ่งจะรู้ในวินาทีนี้เอง ก็ผู้ชายคนนี้แหละคือตาบ่าที่เดินเข้ามาต่อว่าฉันที่สถานีรถไฟเมื่อวันก่อน แถมวันนี้ยังหาว่าฉันคิดจะจีบ ทั้งๆที่ฉันแค่ถามว่าเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่าเท่านั้น!

เมื่อเห็นฉันอยู่ในห้องนี้ ชายทั้งสองมีสีหน้าแปลกใจอยู่แวบหนึ่ง แต่หลังจากนั้น ชายคนแรกก็ยิ้มให้ฉันอย่างเป็นมิตร ในขณะที่ตาบ่านั้นนอกจากจะแก้งทำเป็นไม่เห็นแล้ว ยังทำเอ็นซายใส่ฉันอีก นำหมั่นไส้ที่สุด! เอาละ...(โหมดยพยายามสงบสติอารมณ์) ฉันก็ไม่ได้หวังให้เขาตื่นเต้นตกใจที่ได้เห็นหน้าฉันที่นี่หรอก แต่ไอ้ท่าทางโสโอหังแบบนั้นนะ เห็นแล้วแทบอยากวิ่งเข้าไปตบสักผาดจริงเชียว!

“รุ่นพี่คาโต้ ฟุจิวาระจัง สวัสดีค่ะ”

“ไหนบอกว่าวันนี้จะไม่เข้ามาที่นี่ไง ยูมิ” ผู้ชายที่ยิ้มให้ฉันเอ่ยทักทายยูมิโกะ
 “แหม รูนพี่ละก็ ตอนแรกก็ว่าจะไม่มาอยู่แล้วละคะ แต่คิดอีกที อยู่บ้าน
 ก็คงไม่ได้อ่านหนังสือเท่าไร มาที่นี่น่าจะทำงานได้เยอะกว่า” เธอเรียกเขารูนพี่
 ผู้ชายคนนี้คงชื่อคาโต้ ยูมิโกะตอบรูนพี่ของเธอและหันมาทางฉัน “เดี๋ยวจะแนะนำ
 เพื่อนใหม่ที่มาเข้าเซมิพวกเราในปีนีให้รู้จักค่ะ นี่ อาริสะซัง มาจากเมืองไทย”

พอเธอเอ่ยชื่อของฉันขึ้นมา ชายทั้งสองก็ถึงกับนิ่งงันไปทันที

“อาริสะอย่างนั้นเหรอ” คาโต้เอ่ยทวนเบาๆ จากนั้นเขาก็หันไปทางชาย
 อีกคน

ใบหน้าของชายที่ชื่อฟูจิวาระกระตุกอย่างแรง ทำไมพอบได้ยินชื่อฉัน สอง
 คนนี้จึงทำท่าแปลกๆ กันนะ บางทีพวกเขาอาจสงสัยว่าทำไมชื่อของฉันถึงคล้าย
 คนญี่ปุ่น และทุกครั้งที่มีคนทักเช่นนี้ ฉันก็จะออกเสียงซ้ำๆ ให้ฟังอีกครั้ง

“อะ...ลิ...สา...คะ” ฉันออกเสียงวรรณยุกต์ให้ชัด และลากเสียงพยางค์
 สุดท้ายเพื่อให้เห็นความต่าง “แต่เรียกว่ามันต์ก็ได้ค่ะ ชื่อเล่นของฉันเอง”

“มันต์ก็เรียกง่ายดีนะ ต่อไปเรียกมันต์ละกัน” คาโต้เอ่ยสนับสนุน “ผมชื่อ
 คาโต้ เคียวจิ จะขึ้นปริญญาเอกปีสาม ยินดีที่ได้รู้จักครับ” ฉันจับมือทักทาย
 กับเขา

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ” พูดแล้วก็โค้ง
 ให้เขา

จากนั้นฉันก็หันไปหาอีกหนึ่งหนุ่มที่ยังยืนเฉยอยู่ เขาปรายตามองสบตาฉัน
 ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดขึ้นมาในที่สุด “ผมชื่อฟูจิวาระ โทชิโอะ” เขาเอ่ยอย่างเสีย
 ไม่ได้

ฟังพูดเข้าสิ! ทั้งสิ้นทั้งห้วน! ไม่มีหรอกที่จะลงท้ายว่า ‘ยินดีที่ได้รู้จัก’
 คงเพราะเขาไม่ได้รู้สึกยินดี แต่ฉันเองก็พอกันนั้นแหละ ผันไปเถอะที่จะพูดว่า
 ‘ขอฝากเนื้อฝากตัว’ เพราะได้ตัดสินใจไปเสร็จสรรพแล้วว่า ซาตินี่เราสองคน
 คงไม่มีเรื่องให้ต้องมาข้องแะกันอีก ผู้ชายอะไร หยาบคายร้ายกาจที่สุด!

พอแนะนำตัวเสร็จ นายฟูจิวาระ โทชิโอะ จอมหยิ่งก็เดินตัวแข็งผ่านหน้า
 ฉันไปยังโต๊ะริมหน้าต่างด้านในสุดทันที คาโต้มองพฤติกรรมของเพื่อนแล้วส่ายหน้า

ก่อนจะหันมาทางฉัน

“เขาจะขึ้นปริญญาเอกปีสามเหมือนกับผมนะครับ” คาโต้พยักพืดไปทาง
 เพื่อนของเขา ฉันพยักหน้านิดหนึ่งเพื่อบอกเป็นนัยว่า เรื่องของนายนั้นไม่สำคัญ
 กับฉันสักนิด! ผู้ชายไม่เอาสังคมแบบนั้น ใครจะอยากสนใจ “เห็นอาจารย์วาตะ-
 นาเบะบอกว่า มันต์ซังย้ายมาจากวิทยาเขตที่โยะโกะซะมะกลางคันอย่างงั้นหรือ
 ครับ” คาโต้ชวนคุย

“คะ ฉันลงคอร์สภาษาอยู่ที่นั่นปีหนึ่งแล้วก็เข้าเรียนโทต่อ แต่เพิ่งเรียนไป
 ได้แค่ปีเดียว อาจารย์ที่ปรึกษาที่ต้องย้ายไปทำโปรเจกต์ที่สหรัฐฯ ส่วนเพื่อนคนอื่น
 ในเซมก็ถูกโอนไปให้อาจารย์ท่านอื่นกันหมด แต่ส่วนใหญ่ก็ยังได้เรียนที่เดิมนั้นละ
 มีแต่ฉันเท่านั้นที่โดนย้ายมาเรียนที่วิทยาเขตนี้ เพราะงานวิจัยตรงกับความถนัด
 ของอาจารย์วาตะนาเบะมากที่สุดนะคะ”

“เป็นแบบนี้เอง ตอนแรกที่ได้ยินว่าจะมีคนมาเข้าเซมิกกลางคัน ผมก็
 สงสัยอยู่เหมือนกัน ปกติแล้วอาจารย์ค่อนข้างเลือกนักศึกษาที่จะมาเข้าพอสมควร
 นะครับ เซมิพวกเราเลยมีคนมาเรียนน้อย ไม่เคยเกินสิบคนซะที” ฉันคงทำหน้าตา
 หวาดกลัวขึ้นมา คาโต้จึงรีบเอ่ยต่อ “แต่มันต์ซังไม่ต้องกลัวหรอก อาจารย์อาจจะ
 เคียดเรื่องงานวิจัยสักหน่อย แต่ถ้าทำตามที่ท่านบอก ยังไงก็เรียนจบตามเวลาที่
 กำหนดไว้ ไม่มีปัญหาหรอกครับ”

“ใช่แล้วค่ะ แต่ว่ารูนพี่นะไม่ค่อยทำงานตามที่อาจารย์บอกเท่าไร เลยดูท่า
 จะต้องเรียนปริญญาเอกเป็นปีที่สี่” ยูมิโกะแซวคาโต้ว่าหลักสูตรปริญญาเอกที่ใช้
 เวลาเรียนเพียงสามปีนั้นคงไม่เพียงพอสำหรับเขา “ไม่เหมือนฟูจิวาระซัง ที่อาจารย์
 ถึงขนาดเอ่ยปากขอเขียนงานวิจัยร่วมกับเขาเชียวะละ แถมตอนนี้ยังมีบริษัทใหญ่ๆ
 มาแย่งจองตัวกัน ทั้งที่อีกตั้งปีกว่าแน่ถึงจะเรียนจบ และยังเสนอตัวเลขเงินเดือน
 ให้ตั้งสูงอีกต่างหาก ได้ยินมาว่าเขานะโดนแย่งตัวยิ่งกว่าดาราคิวทองอีกนะคะ”
 เธอกระซิบกระซาบเพื่อไม่ให้นายฟูจิวาระได้ยิน

ที่แท่นนั้นก็ใช่อัจฉริยะเดินดิน แถมยังเป็นศิษย์รักศิษย์หวงของอาจารย์
 อีกต่างหากนี่เอง มีนำเล้าถึงได้มีท่าทางหยิ่งโสหนัก ฉันแอบเบ้าปากอย่างหมั่นไส้

หลังจากพูดคุยกับยูมิโกะและคาโต้ได้สักพัก เราต่างก็แยกย้ายกันไปทำงาน

ที่โต๊ะของตัวเอง ฉันเริ่มดาวนโหลดงานวิจัยจากเว็บไซต์ต่างๆ มาเก็บลงในตึก
จนถึงเวลาประมาณหกโมงเย็นก็ถึงมือเก็บของ

“มันต์จะไปแล้วหรือ” ยูมิโกะซึ่งตอนนี้ย้ายไปนั่งคุยกับคาโต้ตรงโซฟาที่
มุมพักผ่อนถามขึ้น

“อ้อ ยูมิละ ยังไม่กลับอีกหรือ” ฉันพูดเป็นกันเองกับเธอเช่นที่เธอพูดกับฉัน

“ยังหรือก ปกติจะกินข้าวเย็นแถวนี้ และก็นั่งอ่านหนังสือต่ออีกหน่อยแล้ว
ค่อยกลับนะ นี่กำลังจะชวนมันต์ไปกินข้าวเย็นด้วยกันอยู่พอดีเลยเนอะรุ่นพี่ แถว
ถนนหลังมหาลัยนะมีร้านอาหารอร่อยๆ เพียบเลยละ มันต์ไปกินด้วยกันก่อนสิ”
เธอหันไปพยักพยิดกับคาโต้

ฉันนั่งคิดครู่หนึ่งก่อนตอบ “ไว้คราวหน้าดีกว่า วันนี้เพลียเหลือเกิน” จากนั้น
ฉันจึงหันไปทางคาโต้ “ไว้วันหลังดีกว่านะคะ คาโต้ซัง”

เมื่อออกจากตึกห้องพักนักศึกษาวิจัยและเดินมาจนกระทั่งถึงหน้ามหา-
วิทยาลัยแล้ว ฉันก็นึกอะไรขึ้นมาได้ จึงรีบล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าสะพายความหา
สมุดไดอารี่เล่มสำคัญทันที *ไม่มีจริง ๆ ด้วย!* คงลืมไว้บนโต๊ะเขียนหนังสือที่ห้องพัก
นั่นละ แถมฉันยังจดเรื่องสำคัญๆ ไว้ในนั้นตั้งเยอะตั้งแยะ จึงไม่มีทางเลือกอื่น
นอกจากยอมเสียเวลาย้อนกลับไปตึกนั้นอีกครั้ง

ก่อนหน้าฉันลืมถามคนอื่น ๆ เรื่องกุญแจห้องพักไปเสียสนิท จึงเป็นกังวล
ว่าจะเข้าห้องไม่ได้ เพราะประตูจะล็อกอัตโนมัติทันทีที่ปิดสนิท แต่เมื่อเห็นแสงไฟ
ในห้องพักยังสว่างอยู่ก็โล่งอก ฉันเคาะประตูเบาๆ เพราะเกรงใจยูมิโกะ โต๊ะของ
เธออยู่ใกล้กับประตูที่สุด เธอน่าจะเป็นคนลุกมาเปิด แต่ก็นึกได้ว่ายูมิโกะกับคาโต้
คงออกไปกินข้าวเย็นด้วยกันแล้ว บุคคลที่ยืนอยู่ตรงหน้าเมื่อประตูเปิดออกถึงได้
กลายเป็นผู้ชายเจ้าของโต๊ะด้านในสุดนั่นแทน ศัตรูตัวร้ายของฉันนั่นละ!

“อริสา...ซัง” เขาเอ่ยในลำคอเบาๆ โดยจงใจเน้นพยางค์สุดท้ายอย่าง
ที่ฉันเคยออกเสียงให้ฟัง

“เอ่อ ขอขอบคุณค่ะ พูจิวาระซัง” ฉันโค้งให้เขาแล้วก้าวเข้ามาในห้อง

“คุณไม่มีกุญแจเข้าห้องพักนี้หรือ” ถามออกมาได้! ถ้าฉันมีกุญแจจะเที่ยว
มาเคาะเรียกให้ชาวบ้านชาวช่องลุกมาเปิดประตูหาสวรรค์วิมานอะไรเล่า

“ค่ะ ยังไม่มี” ฉันตอบพร้อมกับความสมุดไดอารี่ที่วางลืมอยู่บนโต๊ะขึ้นมา
เมื่อหันหลังกลับก็เห็นเขาหยิบกุญแจดอกหนึ่งซึ่งแขวนไว้ที่ผนังข้างประตู
ส่งให้

“กุญแจสำรองของห้องนี้ เอาไปขี้มไว้ซะ คราวหน้าคราวหลังจะได้เข้าออก
ได้สะดวก ไม่ต้องเสียเวลาเคาะเรียกใคร”

ฉันชะงักทันที หมอนี้ทำเป็นพูดราวกับเห็นใจที่ฉันต้องเสียเวลาเคาะประตู
เรียกให้คนมาเปิด แต่สีหน้ารำคาญใจนั้นกลับสื่อชัดว่า... *ไม่ต้องให้ใครเสียเวลา
ลุกมาเปิดเสียมากกว่า!* ผู้ชายคนนี้เก่งจริงๆ สามารถทำให้ฉันซึ่งหน้าหน้าได้ตั้งแต
วันแรกที่รู้จักกัน

“ปืมเสร็จแล้วก็รีบเอามาแขวนคืนที่เดิมด้วย เผื่อมีใครต้องใช้ด่วน” *ยังมา
สั่งอีกนะ!* ถ้าฉันปืมกุญแจนั้นเสร็จเมื่อไรก็ต้องเอามาคืนอยู่แล้ว จะบ้าเก็บกุญแจ
ไว้ทำซากอะไรตั้งสองสามดอกเล่า!

ปกติแล้วฉันไม่ใช่คนที่จะเกลียดชังหน้าใครได้ง่ายๆ เลย แต่สำหรับอิตา
พูจิวาระคนนั้นแล้ว มันไม่ไหวจริงๆ

ฉันพยายามนับหนึ่งถึงสิบในใจ...ให้ช้าที่สุด

“โตโมะ อาริงาโตะ โกะซาอิมาสึ!!” *ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงค่ะ!!*
เขามองหน้าฉันอย่างประหลาดใจเมื่อได้ยินคำขอบคุณ “คือว่าฉันรู้สึก ซึ้งง...
ในน้ำใจของคุณมากนะค่ะ เลยอดไม่ไหว อยากเอ่ยขอบคุณคุณอีกครั้ง พูจิวาระซัง
เป็นคนใจดีจริงๆ” ฉันพูดด้วยน้ำเสียงซาบซึ้งกินใจพร้อมฉีกยิ้มหวานจ้อยให้

ตาบ๊าเอ๊ย! คงรู้ตัวนะว่าประซด!!